

RESSÒ DE LA PARAULA

La revolució pasqual

En lloc de teoritzar i fer discursos, el més convenient per a la nostra fe cristiana, i sobretot per a la nostra fe en la Resurrecció de Crist, és observar els fets i la vida. Concretament, les vides de persones «afectades» per l'encontre amb el Ressuscitat. Des dels començaments no hi va haver cap altre camí. Primer va ser observar el que estava passant i després, més enllà de la sorpresa, deixar-se interpel·lar personalment.

Un jove, que s'havia preparat per al sagrament de la Confirmació em deia: «crec que la fe cristiana és la vertadera, però sempre roman la pregunta: ¿i si tot fos un engany construït per nosaltres mateixos?». Vaig entendre que no era el moment d'aprofundir en qüestions filosòfiques o teològiques: aquesta pregunta ja tenia una llarga història... Però em va semblar més oportú recordar com havia estat la història, com persones concretes havien arribat realment a creure i viure la fe en el Ressuscitat. El canvi experimentat en els primers deixebles, tan diferents, tan febles com qualsevol, tan savis com ignorants... Es veia clar que la Resurrecció de Jesucrist era un fet «que s'imposava» des de fora.

Però «s'imposava» sense forçar la fe, és a dir, molts no van creure o es van quedar a mig camí; la presència del Ressuscitat era només a través de

signes. Els signes feien pensar, eren com una hipòtesi explicativa d'allò que estava passant.

Recordem una anècdota significativa de Giovanni Papini en el seu camí cap a la fe. Semblava que Papini era buscat, temptat, per Déu a través de diferents signes. Entre ells destaca aquell dia de Pasqua, quan visitava el seu íntim amic Midio, creient, greument malalt. Encara que ell no creia, volia alegrar el seu amic dient-li: «No pensis més en la teva malaltia, Midio. Jesús ha ressuscitat avui, hem d'estar tots contents». I l'amic va respondre: «Jesús ha ressuscitat. També nosaltres ressuscitarem, oi que sí?». Poc abans de morir, li va parlar per primera vegada fent servir el seu nom, com a amic d'igual a igual: «Oh, Giovanni!». I va afegir Papini: «Des d'aquell dia, el meu cor va ser

menys dolent. I fins avui reso per ell». A aquesta s'afegiren altres experiències de Crist viu, com la fe dels senzills o la comunitat de creients en una festa litúrgica... Serà veritat que la Pasqua ens obre al món de pau i plenitud?

Els signes no són evidències, però desperten l'interrogant fonamental per a la fe: què és això?, què està passant?, a què es deu aquest canvi?, com és possible que aquesta persona o l'altra recuperin l'ànim, alegria, llibertat, facilitat per a l'amor i el servei?, d'on li ve a aquest la força i la valentia per a parlar i donar testimoni atge?

El signe més eloqüent de Jesucrist viu en nosaltres és el canvi interior: d'ell sorgiran tots els gestos i accions que parlaran per si sols. El cor comença a mirar la vida d'una manera nova; i estimula tots els ressorts de la persona per a viure segons la voluntat de Déu.

Per això la Resurrecció és la revolució més veritable. No perquè tot canvia i tot trobi la seva «solució», sinó perquè canviem nosaltres. La crida primera dels primers testimonis va ser a la conversió i el baptisme (cf. Ac 2,36-37). En tot cas, després maldem perquè tot també canviï. Llavors, tinguem èxit o no, el que fem arribarà a ser igualment signe que Jesucrist viu en nosaltres.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Emaús, camí d'anada i tornada

L'escena se situa el mateix diumenge de Pasqua a la tarda. Dos dels deixebles de Jesús, Cleofàs i l'altre, tristos i abatuts, abandonen el grup a Jerusalem lamentant una experiència fracassada als seus ulls.

Emaús no està identificat amb certesa. El pelegrí que visita Terra Santa pot anar a Abu Gosh, o a Qubeibe o Emwas per reviuere l'escena. És igual. Emaús representa qualsevol situació de llunyania de Jesús i de la comunitat, de decepció, de recaure en un passat que ja donàvem per superat.

Cleofàs i l'altre, pel camí, espaiaven la seva pena: «nosaltres esperàvem...» quin desengany després de la il·lusió que havien posat en Jesús. Quina vergonya davant els companys del poble que veien descabellada l'aventura de seguir el Natzarè i les seves propostes del nou Regne... Tan tristos estaven que gairebé ni s'adonaren del jove assegut sota el freixe de la porta de

la vinya vora el camí que els saludà. Sense ni mirar-se'li li van retornar un escarransit «Shalom» i prou. El foraster es posa a caminar amb ells. A poc a poc, el foraster es va introduint en la seva conversa. Pensa ven que deuria viure a la lluna perquè no sabia res de tot el que havia passat a Jerusalem aquells dies. Però, això sí, hi tocava... parlava dels profetes, del Messies... i revifà en els seus cors aquell entusiasme que s'havia apagat. Tant, que el conviden a quedar-se amb ells aquella nit a l'hostal d'Emaús.

Entren, saluden l'hostaler i s'asseuen a la taula acostumada, vora la finestra. Tot i ser dies de Pasqua no hi havia gent a l'hostal. L'hostaler va portar el pa i el vi mentre la mestressa preparava les menges.

El foraster pren un tros de pa i el got de vi i beneeix: «Preneu, mengeu... prene, beveu...»

No calgué més. Ara l'han reconegut: és Jesús. Però Jesús desapareix. S'alcen d'una revolada: «Mar-

xem...» li diuen a l'hostaler que arriba amb la vianda: «On aneu?»

—«Tornem a Jerusalem.»

—«Però si és de nit!»

—«La lluna de Pasqua ens farà claror». Ja passen la porta.

—«I el foraster, on és?»

No ho varen sentir. L'hostaler mirava la finestra tancada. Per la porta no havia passat...

Fan corrent el camí de tornada. No parlen. Tan sols alguna exclamació de joia i entusiasme. Tenen pressa per arribar. Qui ha trobat el Senyor necessita dir-ho.

Finalment: Jerusalem, el Cenacle, el reencontre amb la comunitat que espera... Tots ho saben ja. Crist ha ressuscitat. És Pasqua.

ECO DE LA PALABRA

La revolución pascual

En vez de teorizar y hacer discursos, lo más conveniente para nuestra fe cristiana, y en especial para nuestra fe en la Resurrección de Cristo, es observar los hechos y la vida. Concretamente, las vidas de personas «afectadas» por el encuentro con el Resucitado. Desde los comienzos no hubo otro camino. Primero fue observar lo que estaba ocurriendo y después, más allá de la sorpresa, dejarse interpelar personalmente.

Un joven, que se había preparado para el sacramento de la Confirmación me decía: «creo que la fe cristiana es la verdadera, pero siempre permanece la pregunta: ¿y si todo fuera un engaño construido por nosotros mismos?». Entendí que no era el momento de profundizar en cuestiones filosóficas o teológicas: esa pregunta ya tenía una larga historia... Pero me pareció más oportuno recordar cómo había sido la historia, cómo personas concretas habían llegado realmente a creer y vivir la fe en el Resucitado. El cambio experimentado en los primeros discípulos, tan dispares, tan débiles como cualquiera, tan sabios como ignorantes... Se veía claro que la Resurrección de Jesucristo era un hecho «que se imponía» desde fuera.

Pero «se imponía» sin forzar la fe, es decir, muchos no creyeron o se quedaron a mitad de camino; la presencia del Resucitado era solo a través de signos. Los signos hacían pensar, eran como una hipótesis explicativa de lo que estaba pasando.

Recordemos una anécdota significativa de Giovanni Papini en su camino hacia la fe. Parecía que Papini era buscado, tentado, por Dios a través de diferentes signos. Entre ellos destaca aquel día de Pascua, cuando visitaba a su íntimo amigo Midio, creyente, gravemente enfermo. Aunque él no creía, quiso alegrar a su amigo diciéndole: «No pienses más en tu enfermedad, Midio. Jesús ha resucitado hoy, debemos estar todos contentos». A lo que respondió el amigo: «Jesús ha resucitado. También nosotros resucitaremos, ¿verdad?». Poco antes de morir, le llamó por primera vez por su nombre, como amigo de igual a igual: «¡Oh, Giovanni!». Y añadió Papini: «Desde ese día, mi corazón fue menos malo. Y hasta hoy rezo por él». A esta se añadieron otras experiencias de Cristo vivo, como la fe de los sencillos o la comunidad de creyentes en una fiesta litúrgica... ¿Será verdad que la Pascua nos abre al mundo de paz y plenitud?

Los signos no son evidencias, pero despiertan el interrogante fundamental para la fe: ¿qué es esto, qué está pasando, a qué se debe este cambio, cómo es posible que esta persona o la otra recuperen ánimo, alegría, libertad, facilidad para el amor y el servicio?, ¿de dónde le viene a éste la fuerza y la valentía para hablar y dar testimonio?

El signo más elocuente de Jesucristo vivo en nosotros es el cambio interior: de él surgirán todos los gestos y acciones que hablarán por sí solos. El corazón empieza a mirar la vida de una manera nueva; y estimula todos los resortes de la persona para vivir según la voluntad de Dios.

Por eso la Resurrección es la revolución más verdadera. No porque todo cambie y todo halle su «solución», sino porque cambiamos nosotros. La llamada primera de los primeros testigos fue a la conversión y el bautismo (cf. Hch 2,36-37). En todo caso, después nos empeñamos en que todo también cambie. Entonces, tengamos éxito o no, lo que hagamos llegará a ser igualmente signo de que Jesucristo vive en nosotros.

† Agustí Cortés Soriano

Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIC

Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat

Demà dilluns, celebrem la festa de la Moreneta, patrona de Catalunya i de la nostra diòcesi. Una diada excepcional, enguany. Al Santuari, la missa conventual de les 11 h, serà presidida pel P. Abat Josep M. Soler, acompanyat de la comunitat benedictina, però sense l'assistència de fidels ni de l'Escolania, és clar. No

més es podrà seguir a través de les TV de la Xarxa de Comunicació Local (TV locals de Catalunya), de Ràdio Estel i de **Montserrat Ràdio i TV**, que l'oferiran en directe.

El bisbe Agustí Cortés celebrarà l'eucaristia a les 8.30 h des de la capella de la Casa de l'Església i també s'hi podrà participar **en directe a través**

del canal YouTube, donat que, ara per ara i mentre duri el confinament, es mantenen les transmissions en directe de les misses: de dilluns a dissabte, a les 8.30 h; el diumenges a les 10 h.

Ens encomanem a la Mare de Déu de Montserrat, amb la pregària creada amb motiu del patronatge diocesà, alhora que felicitem totes les Montserrats.

Santa Maria,
Mare de Déu de Montserrat,
vós sou l'espill nítid,
On la nostra Església s'emmiralla,
vós la Mare que ens engendra,
vós la germana que ens acompanya.

Amb vós volem presentar al Senyor
la nostra humanitat, el que som i tenim.
I amb vós, entonant càntics de lloança,
acollir en la nostra petitesa,
Les meravelles del seu poder.

Concediu-nos a nosaltres,
pelegrins de la terra promesa,
de romandre fent camí, fermes com vós,
sigui vora la Creu en hores de foscor,
Sigui amb els germans
en dies de llum i flama.

Vós, beneïda en la fe i en la pobresa,
atanseu-nos els favors del vostre Fill
sobre la nostra gent,
sobre les vinyes i les fabriques,
sobre el riu, la terra i la mar.

Feu que l'Església
de Sant Feliu de Llobregat
no perdi mai l'horitzó
de la vostra muntanya,
ni per la boira de l'error,
ni pels miratges seductors,
ni per les llàgrimes del sofriment.

Ans concediu-nos de sostenir la mirada
que us contempla voltada de sol.
En vós la nostra Església ja és al cel
mentre, encara a la terra, camina oferint
el llevat d'una inestroncable esperança.

Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral

Aquest equip és una eina al servei de tota la pastoral de la diòcesi que vol fer costat i assessorar en totes les iniciatives i realitats pastorals, a fi de mantenir el seu arrelament en la Paraula de Déu. Una ocasió de major visibilitat d'aquesta tasca és la Setmana de la Bíblia, que enguany es va celebrar per primera vegada la tercera setmana del temps litúrgic de durant l'any, és a dir, del 26 de gener a l'1 de febrer de 2020.

Posteriorment, l'equip del **Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral** es va reunir el dia 24 de febrer per fer una revisió de com havia anat la IV Setmana de la Bíblia i fer noves propostes per a aquest any. Entre d'altres, van destacar que seria bo aprofitar el llibret que es va distribuir de les *Cartes del Nou Testament*, amb l'elaboració d'unes fitxes sobre aquests textos. Una altra iniciativa fa referència a l'àmbit de la catequesi i consisteix a que

els dibuixos que fan els nens a la catequesi fent referència a l'Evangeli que es treballa o de les lectures de diumenge quan participen en la missa, es puguin recollir, enviant-los a animaciobiblica@bisbatfeliu.cat, per a la seva publicació.

En aquest temps de pandèmia, el Secretariat segueix treballant *online* i el passat 20 d'abril també es van reunir, per seguir avançant en aquests projectes.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entronitzada, 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe.

28. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / Sl 30 / Jo 6,30-35]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

29. □ Dimecres [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària dominicana, dra. de l'Església

i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dijous [Fets 8,26-40 / Sl 65 / Jo 6,44-51]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova.

MAIG

1. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Josep Obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.;

sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / Sl 115 / Jo 6,60-69]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i dr. de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 2,14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10,1-10]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

Viure el confinament des de la fe

Portem sis setmanes des que es va decretar l'estat d'alarma per l'emergència sanitària del coronavirus. En aquest context, volem compartir com estem vivint aquest confinament els cristians. Com ens ajuda la nostra fe a superar els entrebancs que se'ns presenten, els interrogants que se'ns plantegen...? Ho fem de la mà dels laics i laiques membres del Consell Pastoral Diocesà que representen els arxiprestats de la nostra diòcesi. Avui, a través dels testimonis de cinc d'ells, copsem el batec de tot el bisbat.

Realment estem vivint una situació totalment desconeguda. Ens hem hagut d'adaptar com hem pogut, tant a nivell personal com de comunitat cristiana. En algunes parròquies de l'Arxiprestat, han creat grups de WhatsApp i mantenen el contacte des de casa a través d'aquest mitjà. Les coordinadores de catequesi han lliurat material als pares perquè continuïn treballant amb els nens.

A nivell més personal, he mantingut contacte amb el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat i he seguit diferents xerrades i celebracions durant la Setmana Santa.

En aquest confinament el que més em costa de portar és el sentiment d'impotència per no poder fer més. Intento mantenir el contacte amb les persones més necessitades trucant-les per telèfon i també mantenim els grups i reunions programades posant-nos en contacte a través de plataformes per poder-nos veure les cares i dialogar.

Voldria acabar amb un missatge de fe i d'esperança, que ens ajuden i acompanyen.

Ma Pilar Lozano

Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat

Capellades ha sigut un dels pobles més afectats: només a la nostra residència han mort 25 avis. I moltes altres persones que no sabem amb detall, perquè a l'estar confinats no ens acabem d'assabentar, només dels més coneguts, dels quals sentim molt el seu traspàs, com ara un dels organistes de la parròquia. El mossèn ha creat un grup de WhatsApp amb els feligresos més habituals i això ens ajuda a sentir-nos acompanyats: rebem el *Full Dominical* i molts suggeriments de pregària.

Al meu marit i a mi ens va molt bé seguir per YouTube la santa missa que cada dia diu el Sr. Bisbe Agustí, i aprofitem per pregar per familiars i amics. També mirem d'estar en contacte per via telefònica amb la família, filles, nets i amics. Esperem que amb l'ajuda de Déu tot passi aviat.

Elvira Andrés Sabater

Arxiprestat de Piera-Capellades

En un obrir i tancar d'ulls, el nostre món ha canviat. Segurament no és casualitat i no en sabem amb certesa els motius però sí que és moment de reflexió, de canvi i d'oportunitat, que com a cristians no podem obviar.

Moment de recollir-nos i de posar a Déu en el centre de les nostres vides, d'obrir les esglésies a casa. Moment de veure que hem fet malament, i la natura es manifesta amb tota la seva força. Moment de família i amics, clarament una oportunitat per relacionar-nos millor. Moment d'ajuda i solidaritat, de treball i esforços per part de molts professionals, que ara veiem que són importants i no sabem valorar prou. Segurament, hauríem de demanar perdó per tantes coses mal fetes.

Moltes vegades en aquests dies escolto un clam general demanant que tot torni a la normalitat, però segurament hauríem de veure com evolucionem cap a una nova reali-

tat, més humana, més justa, més conscient, més atenta amb les necessitats, més respectuosa amb les persones i encertada amb el medi ambient, unint els llaços familiars i sobretot donant el valor a la vida que tant s'ha menyspreat i que els cristians n'hem de ser els principals valedors.

Hem de viure aquesta pandèmia com un clar i rotund missatge recordatori, que ens ha de portar amb més força a seguir els nostres ideals cristians i aprofitar per aprofundir en el seu missatge i fer-lo entenedor a tothom que estigui al nostre abast.

Només Ell és el camí, la veritat i la Vida.

Miquel Àngel Parejo Sisquella

Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat

Els primers dies de confinament han estat força durs: em sentia com un ocell a qui li han tallat les ales. He tingut que replantejar-me el meu dia a dia, viure sola és molt feixuc però alhora em permet organitzar la jornada al meu aire.

En veure les notícies tan esfereïdores del mal que estava fent la Covid-19, estava molt espantada, tenia molta por. Però com les dones al sepulcre, rebem un anunci: «No tingueu por». Un anunci que ens convida a fer confiança tot caminant enmig de les nostres pors i dels nostres dubtes.

Les noves tecnologies, tot i que no en soc una experta, han servit per poder viure una Setmana Santa i una Pasqua viva però diferent. Des de l'Arxiprestat d'Anoia i també des del Bisbat hem anat rebent els missatges del Bisbe i del Papa així com informació de les diferents celebracions, i això ha derivat en la creació de grups de WhatsApp dels membres que assisteixen regularment a les celebracions per tal de fer-los arribar tota aquesta informació.

En aquests moments ens cal tenir paciència i força, i crec que la ciència, la fe i la confiança en el Crist són les millors eines per afrontar i superar aquesta pandèmia.

Montserrat J. Torres

Arxiprestat d'Anoia

Són estranyes les circumstàncies que estem vivint en aquest temps de coronavirus, que ens porten a reflexionar sobre la futilitat de moltes de les coses materials que ens envolten, però el que està passant, també ens ha ajudat a donar més força al nostre esperit cristià, a reforçar la nostra fe, l'esperança i la confiança amb Déu.

Hem pogut seguir des del confinament les diferents celebracions, a través de les xarxes socials, les misses i missatges del Papa, dels nostres bisbes i dels preveres i mantenir el contacte amb altres creients, i entre els diferents grups pastorals de les nostres parròquies. Les xarxes socials han sigut, en aquests moments de dificultat, de gran ajuda.

Resar per totes les persones que sofreixen les conseqüències i patiments que ha comportat aquesta malaltia és un acte de fe i un consol. De ben segur, que és un moment en el qual hem de resar i molt.

Salvador Baqués

Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts

«Fou un aprenentatge per al moment actual»

MONS. SALVADOR CRISTAU

L'actual bisbe auxiliar de la Diòcesi de Terrassa, Mons. Salvador Cristau, ens explica la seva vivència com a prevere en el decurs del Concili Provincial Tarraconense, ara fa vint-i-cinc anys.

Com recorda la seva participació al Concili Provincial Tarraconense?

La recordo com un temps de treball molt intens. Al principi, amb la il·lusió i també la incògnita d'una experiència eclesial nova, desconeguda per a tots. Després va venir l'exposició dels temes, les propostes que s'anaven presentant, les llums i les ombres. De vegades, el sistema d'aprovar les propostes per votació va poder distorsionar una mica aspectes que potser havien de ser fonamentals, com per exemple el de la comunió.

Què va representar per a l'Església aquesta iniciativa?

Va ser una iniciativa de consens per part de les diòcesis amb seu a Catalunya. Posant damunt la taula els problemes i els reptes d'aquell moment, les inquietuds, la realitat en definitiva. Amb tot, però, la constatació de la diversitat d'opinions, de sensibilitats i d'inquietuds va col·lapsar i absorbir excessivament l'atenció d'alguns participants, i certament dels mitjans de comunicació d'aquell moment.

Quins aprenentatges es poden extreure d'una experiència sinodal com aquesta?

L'experiència sinodal en si mateixa ha de servir-nos d'aprenentatge per al moment que vivim actualment, que ja no és el mateix i sobretot per al futur. També va ser una prova del que suposa treballar per la comunió amb tantes maneres diferents de veure la realitat. Potser ens va faltar començar per un aspecte important i que sempre hauria de ser previ, com és prioritzar la necessitat de la conversió personal i comunitària.

Diuenge III de Pasqua (A)

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Fets 2,14.22-33)

El dia de Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la seva veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapiguen això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles prodigis i senyals. Tots ho sabem prou. Doncs bé, d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència". Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diuenge dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.» Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes. No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escriures que es referien a ell. Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguis més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «No és veritat que els nostres cors s'abusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriures?» Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: "Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro". Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos:

Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura el santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisés y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

COMENTARI

«Realment el Senyor ha ressuscitat!»

Aquarel·la de Maria Cavazzini Fortini, 2013

L'evangeli d'avui és una gran catequesi sobre l'Eucaristia i sobre la Resurrecció. Jesús es troba amb dos deixebles decebutos del final de Jesús: *El cas de Jesús. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies.* Esperaven, ara ja no esperen res i marxen. I això que algunes dones del nostre grup ens han esverat: *han anat al sepulcre, no hi han trobat el cos. I també hi han anat alguns dels qui eren amb nosaltres però a ell no l'han trobat.* També ells voldrien trobar, tocar el Senyor. La fe no és el seu fort: *Si que us costa d'entendre!* Malgrat tots els indicis no creuen en allò que ha dit Pere a la primera lectura: *Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort.* També ho afirma la segona lectura: *Déu abans de crear el món havia decidit el destí de Crist, sacrificat com anyell sense tara. I ara l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts.*

Tot això que afirmen les lectures, els dos deixebles d'Emaús no ho entenen. Jesús els ho diu clarament: *¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?* Però a mesura que Jesús els ho explica *els nostres cors s'abusaven mentre ens obria el sentit de les Escriures.*

El Crist ressuscitat es fa present i real però els deixebles no el capten. Serà només quan Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Ara se'ls obriren els ulls i el reconegueren però ell desaparegué. Ara ja creuen en ell sense tocar-lo. L'Eucaristia ens permet trobar-nos per la fe amb Crist ressuscitat que no pot ser captat amb els ulls de la fe. Ens trobem amb ell en l'escolta de la Paraula de Déu, en l'acollida del foraster, en el pa i el vi consagrats. I ara ells tornen amb els germans, sense cap cansament: *Llavors mateix s'alçaren, i se'n tornaren a Jerusalem. Ara s'han convertit en apòstols del Ressuscitat.*

Mn. Jaume Pedrós